INFINITIVUL SCURT ÎN LIMBA ROMÂNĂ (PRIVIRE DIACRONICĂ)

Silvia PAŞCU

Infinitivul în limba română, provenit din limba latină, are două forme: *cântare* (numită „infinitiv lung") şi *cânta* (numită „infinitiv scurt"). Formele de infinitiv cu sufixul *-re* (*cântare*) au devenit substantive, consolidându-şi caracterul nominal.

Numeroşi lingvişti au încercat să explice apariţia infinitivului scurt în limba română. Au existat două orientări în acest sens, susţinute cu argumente şi dovezi pertinente:

a) apariţia infinitivului scurt prin influenţa unor modele străine, mai exact, un model slav;
b) apariţia infinitivului scurt prin acţiunea unor factori interni, de natură fonetică, morfo-sintactică şi lexicală.

Înainte de a realiza o trecere în revistă a principalelor opinii contradictorii ale autorilor ce se înscriu în cele două orientări, trebuie să menţionăm că am întâlnit şi o a treia explicaţie a fenomenului (mai puţin reprezentată). Aceasta susţine existenţa fenomenului în epoca latină. După T. Cipariu[1], explicaţia ar sta în existenţa unor compuse ca: *illecet, scilicet, videlicet,* în care se recunosc formele scurte ale verbelor *ire, scire* si *videre.* De asemenea, Fr. Miklosich şi B.P. Haşdeu au considerat fenomenul drept unul vechi, datorită prezenţei unor forme scurte de infinitiv în alte limbi şi dialecte romanice (provensală, dalmată, unele dialecte italiene şi retoromană):

[1] Timotei Cipariu *apud* Jacques Byck *Studii şi articole,* Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1967.

BDD-A12910 © 2009 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 07:52:30 UTC)

friul. *businá* < lat. *bucinare;*
n. prov. *caucá* < lat. *calcare;*
mil. pav. piem. *lusí* < lat. *lucire*[2].

Prezentarea celor două orientări principale se dovedeşte a fi de maximă necesitate pentru formarea unor opinii documentate în ceea ce priveşte fenomenul de pierdere a sufixului *-re* şi de formare a infinitivului scurt.

1. Apariţia infinitivului scurt prin influenţa unor modele străine, mai exact, un model slav

M. Křepinský[3] susţine posibilitatea influenţei limbilor sîrbo-croată sau bulgară, limbi în care are loc fenomenul scurtării infinitivului prin apocopa silabei *-ti* în anumite construcţii: *biti štъ* devenit in bg. *bi štъ*. Fenomenul din aceste limbi ar fi contribuit la apariţia infinitivului scurt în română.

P. Beneš[4] se întreabă dacă se poate vorbi despre „o lege care a început să acţioneze în limba română sub influenţa limbii slave." Pornind de la ipoteza că terminaţia *-re* a infinitivului dispare pe calea dezvoltării naturale a limbii latine în limbile romanice, autorul arată că, în franceză, verbele de conjugarea I nu păstrează în pronunţie *r* final (*chanter*) şi că în retoromană, terminaţia *-re* a dispărut la conjugarea I şi a II-a. Autorul observă, însă că, în celelalte limbi romanice, pierderea lui *-re* nu este consecventă ca în română şi propune căutarea cauzelor care au dus la acest fenomen în română. Fenomenul s-ar fi desfăşurat la început la conjugarea a IV-a, în care erau

---

[2] Jacques Byck, *Studii şi articole,* (ed. cit.), p. 145-150.
[3] M. Křepinský, apud Pavel Beneš, *Încrucişarea latino-slavă în formarea infinitivului românesc* în „Studii şi cercetări lingvistice", 1955, p. 260.
[4] Pavel Beneš, *art .cit.*, p. 255-263.

BDD-A12910 © 2009 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 07:52:30 UTC)

încadrate cele mai multe verbe slave. Astfel, la verbele slave terminate în *-titi (platiti, postiti)*, prin haplologie s-a produs scurtarea infinitivului. Prin analogie, scurtarea s-a extins şi la celelalte verbe slave de conjugarea a IV-a: *izbiti, topiti.* Infinitivele verbelor latine au redus, astfel, terminaţia *-re* prin echivalarea acesteia cu *-ti* slav. A existat o perioadă în care verbele cu *-ti* şi cele fără *-ti* au circulat paralel în limbă (*platiti-plati*), fenomen întâlnit şi în limbile latine în cazul perechilor de verbe de tipul: *auzire - auzi.* Extinderea formei slave fără *-ti* a dus la o folosire mai frecventă a formelor latine fără *-re.* De asemenea, poziţia slabă a infinitivului românesc din punct de vedere sintactic ar fi contribuit la pierderea terminaţiei infinitivale.

Pe de altă parte, Beneš consideră că formarea infinitivului scurt nu ar fi un proces împrumutat din alte limbi (slave sau romanice), deoarece, în general, se împrumută cuvinte, sufixe cu tot cu cuvintele din care fac parte, sensuri etc. Astfel, împrumutarea unui procedeu fonetic, precum scurtarea infinitivului, pare imposibilă.

Concluzia lui Beneš este că avem de-a face cu o încrucişare a elementului latin cu cel slav în privinţa infinitivului românesc. În sprijinul acestei afirmaţii, autorul arată că sufixul *-re* contribuie la formarea unor substantive verbale, des folosite : *fire, avere, filetare*, substantive care ar releva cel mai bine încrucişarea elementului latin cu cel slav. Sufixul latin *-re* se poate adăuga atât unei teme latine (*a transforma – transformare*), cât şi unei teme slave (*a iubi – iubire*). Forma *citire* este una specială, deoarece terminaţiile *-ti* si *-re* sunt la origine terminaţii infinitivale echivalente[5].

---

[5] *Ibidem*, p. 260-262.

BDD-A12910 © 2009 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 07:52:30 UTC)

Este, de asemenea, important să menţionăm că autorul contrazice posibilitatea unei pierderi depline a infinitivului lung cu valoare verbală şi susţine ideea unei dispariţii treptate a acestuia. Infinitivul lung este păstrat ca formă arhaică, uneori chiar dialectală, şi se foloseşte în forma condiţionalului (când e inversă) în locuţiuni care exprimă o dorinţă sau o înjurătură: *fire-ar fi a draculuі*[6]*, dare-ar Dumnezeu*[7]*, rămîneare-aş păgubaş de dînsul să rămîn*[8]*, de-acum dormiţi, dormire-aţi somnul cel de vec* [9].

Ivan Gălăbov[10] indica influenţa scurtării infinitivului din graiurile bulgare de nord, fenomen produs în secolul al XI-lea şi al XII-lea. Pătrund, astfel, în română forme de infinitiv scurt din bulgară, extinzându-se prin analogie şi în română opoziţia dintre infinitivul scurt verb şi cel lung substantiv verbal (bg. *topi* – infinitiv verbal şi bg. *topiti* – infinitiv nominal). Formelor bulgare de infinitiv scurt le corespund forme lungi în *-re*: *topire, clătire, lovire* etc.

Al. Rosetti[11] a realizat o scurtă prezentare a autorilor care au analizat fenomenul scurtării infinitivului. Rosetti arată că autori precum Křepinský, Beneš şi Vaillant susţin că infinitivul scurt din română (*cântare* > *cânta*) a rezultat din influenţa formelor scurte de infinitiv (fără *-ti*) din slavă. Procedeul

---

[6] Alexandru Rosetti, *Gramatica limbii române,* Editura Ziarului „Universul”, Bucureşti, 1943, p. 67.

[7] *Ibidem*.

[8] Ion Creangă, *Harap Alb,* în *Poveşti. Povestiri. Amintiri,* Editura Unicard, Bucureşti, 2009, p. 26.

[9] *Ibidem*, p. 40.

[10] Apud Florica Dimitrescu et alii, *Istoria limbii române,* Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1978, p. 328.

[11] Alexandru Rosetti, *Istoria limbii române de la origini până în secolul al XVII-lea*, Editura pentru Literatură, Bucureşti, 1968, p. 305.

BDD-A12910 © 2009 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 07:52:30 UTC)

scurtării infinitivului, în română, vine din graiurile de nord ale Bulgarei (Gălăbov), însă K. Mirčev (1962) susţine că Gălăbov nu a adus suficiente probe în acest sens[12].

2. Apariţia infinitivului scurt prin acţiunea unor factori interni, de natură fonetică, morfo-sintactică şi lexicală

J. Byck[13] considera apariţia infinitivului scurt drept „un fapt al limbii române", susţinând că prezenţa fenomenului în unele limbi slave, în provensală, în retoromană, în numeroase dialecte italiene şi în dalmată, nu face altceva decât să confirme posibilitatea unei evoluţii interne.

J. Byck afirmă că fenomenul în celelalte limbi este rezultatul unor circumstanţe fonetice, în vreme ce în română este vorba despre un proces de ordin lexical, morfologic şi sintactic. Având, la un moment dat, o singură formă pentru două valori diferite: *cântare* – verb la infinitiv (*începură a cântare*) şi *cântare* – substantiv (*am ascultat o cântare fermecătoare*), poate apărea nevoia de diversitate. Verbele de conjugarea I aveau sufixul infinitival omonim cu sufixul nominal *-are,* provenit din latinescul *-aria (caldaria > căldare* sau din latinescul *-ale (braciale > brăţare).* Astfel, forma *cântare* a fost considerată ca derivând de la tema *cant-,* cu sufixul nominal *-are,* aşa cum *săritură* derivă de la tema verbală cu sufixul nominal *-itură.* Sufixul *-are* a devenit productiv, folosindu-se în derivarea unor nume de acţiune de la teme verbale, indiferent de conjugarea căreia aparţineau

[12] *Ibidem*.
[13] Jacques Byck, *op. cit.*, p. 145-150.

BDD-A12910 © 2009 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 07:52:30 UTC)

verbele: *născare, prînzare, zăcare.* Astfel, interpretarea formelor în *-are* ca substantive a determinat necesitatea creării unei noi mărci a infinitiului: vocala *-a.* Pentru conjugarea a IV-a, vocala *-i* devine marcă a infinitivului, iar pentru conjugarea a II-a şi a III-a, mai puţin productive, s-a realizat analogia cu conjugarea I şi a IV-a: *vedea* şi *zice* de la *vedeare* şi *zicere.*

Se poate afirma că *-a* a devenit un sufix al infinitivului verbal, iar *-are* un sufix substantival. Sufixul *-are* înlocuieşte celelalte terminaţii ale vechilor infinitive, devenite substantive nume de acţiune (*despărţire – despărţare, zăcere – zăcare*), şi tinde să înlocuiască şi alte sufixe nume de acţiuni (*investigaţie* din fr. *investigation* devine *investigare*)[14].

În ceea ce priveşte momentul apariţiei fenomenului, autorul arată că acesta este de dată recentă deoarece macedoromâna nu cunoaşte decât infinitivul lung devenit substantiv, iar meglenoromâna mai păstrează infinitivul lung cu valoare verbală, necunoscând infinitivul scurt. Vechile texte dacoromâne atestă coexistenţa celor două forme ale infinitivului cu valoare verbală: ***de a berea*** *şi* ***de a*** *ne* ***îmbrăca*** *noao nu apără Domnul, iară* ***a grăi*** *de acestea şi* ***a griji****, aceia apără*[15].

Al. Rosetti[16] contrazice explicaţia lui Byck referitoare la apariţia infinitivului scurt pe baza unor criterii româneşti, datorită necesităţii de diferenţiere între verb şi substantiv: *cânta* (vb.) – *cântare* (subst.). Argumentul adus de Rosetti este faptul că forma lungă a infinitivului a continuat să coexiste cu cea scurtă, fiind des utilizate în textele româneşti din secolul al XVIII-lea şi al XIX-lea. Procesul de substantivare a

---

[14] *Ibidem*.

[15] Diaconu Coresi, *Carte de învăţătură,* I, Bucureşti, 1914.

[16] Alexandru Rosetti, *Istoria limbii române de la origini până în secolul al XVII-lea*, (ed. cit.), p. 305.

BDD-A12910 © 2009 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 07:52:30 UTC)

infinitivului lung se produce progresiv, cu începere din secolul al XVI-lea.

Ovid Densusianu[17] arată că apocopa sufixului *-re* se regăseşte în acelaşi timp în:

a) română: *-re* a dispărut din conjugare (*-are, -ere, -ĕre, -ire* s-au redus la *-a, -ea, -e, -i*), dar se regăseşte în formele substantivale ale infinitivului: *cîntarea, venirea, ascultarea;*

b) italiană: *-re* se pierde în cazul verbelor în *-are, -ere, -ire*, mai rar la cele în *-ĕre,* şi în special în lombarda occidentală, în piemonteză, genoveză, emiliană, romagnolă, în Marche, în Abruzzi şi Molise.

c) retică**:** infinitivele accentuate l-au pierdut pe *-re* în graiurile din Oberland, iar în Tirolul oriental, începând de la Greden, în Friul (ca în dialectele din Rovigno), forma cu apocopă se întâlneşte şi la verbele în *-ĕre.*

Autorul semnalează „o curioasă concordanţă cu limba romînă" şi se întreabă dacă infinitivul cu apocopă din limba română este o răspândire a formei analoge din italiană şi din retică. Această ipoteză este dezminţită de existenţa unor urme ale infinitivului lung în româna veche, fapt ce arată că această formă a rămas în uz destul de mult timp: *Dumnedzeu e* ***de a făl*****osirea** *(Psaltirea Hurmuzaki,* XCIII, 1)*; e toată lumea* ***de şerbirea*** *ţie* (*ibid.* CXVIII, 91). Nesiguranţa în folosirea infinitivului este evidenţiată de Densusianu prin folosirea formelor *a grăi – grăirea* în cadrul aceluiaşi text (*Cazania,* 1581 – reproducerea textului Evangheliei lui Luca de către Coresi): *că stătu* ***de a grăi*** (p.374) şi *deaca încetă* ***de a grăirea*** (p. 376).

Densusianu propune o soluţie de mijloc în ceea ce priveşte apariţia infinitivului scurt în română. Aceasta ar fi ipoteza că

---

[17] Ovid Densusianu, *Istoria limbii romîne,* vol. I *Originile,* Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1961, p. 148.

BDD-A12910 © 2009 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 07:52:30 UTC)

infinitivele scurte au existat încă în romanica balcanică, în italiană şi în retică, alături de formele lungi, în perioada în care cea dintâi nu se despărţise încă de celelalte. Pierderea sufixului *-re* ar fi, astfel, doar parţial datorată dezvoltării independente a limbii române.[18]

În ceea ce priveşte datarea fenomenului, autorul susţine că în secolul al XVI-lea infinitivul lung cu funcţie verbală supravieţuia numai în câteva cazuri, fiind înlocuit tot mai des de infinitivul scurt, fără sufixul *-re.*

Matilda Caragiu-Marioţeanu[19] susţine că româna comună continuă infinitivul prezent activ din latină, care era încadrat în sistemul verbal şi prezintă caracteristicile acestuia. Româna comună ar cunoaşte, după autoare, doar forma de infinitiv cu sufixul *-re*. Formele fără *-re* din dacoromâna actuală (*nu cînta, nu veni*) şi din istroromână (*nu căntå, nu veri*) sunt ulterioare. O dovadă a acestui fapt o constituie formele în *-reţi* din vechea dacoromână şi, ca arhaism, din unele graiuri dacoromâne actuale. Desinenţa în *-ţi* din româna secolului al XVI-lea (*nu lăsareţi, nu credereţi, nu iubireţi*[20]) a apărut ulterior, ca marcă a persoanei a II-a plural, forma fără *-ţi* specializându-se pentru persoana a II-a singular. După căderea terminaţiei *-re* a infinitivului lung *nu cəntare* a devenit *nu cənta; iar nu cəntareţi* a devenit *nu cəntaţi.*

Forma scurtă a infinitivului este deci ulterioară. În sprijinul acestei afirmaţii, autoarea aduce argumente precum: inexistenţa formei scurte în aromână şi meglenoromână şi păstrarea în dacoromâna veche şi în româna actuala a infinitivului lung cu valoare verbală în formele inversate: *dare-ai, fire-ar, dormire-ai.*

---

[18] *Ibidem*.

[19] Matilda Caragiu-Marioţeanu, *Moduri nepersonale* în *Istoria limbii române,* vol. II, Bucureşti, Editura Academiei Române, 1969, p. 276-279.

[20] Cf. Ovid Densusianu, *op. cit.*, p. 234-235.

BDD-A12910 © 2009 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 07:52:30 UTC)

Florica Dimitrescu[21] consideră că forma scurtă a infinitivului ar fi rezultat pe baza unor criterii interne, iar elementul care ar contrazice ideea modelului slav ar fi existenţa fenomenului şi în alte limbi romanice. Scurtarea infinitivelor slave nu constituie cauza fenomenului similar din română, ci, cel mult, o condiţie favorizantă.

Pe de altă parte, formele de infinitiv cu sufixul *-re* şi-au consolidat caracterul nominal, devenind în timp substantive. Acest proces începe încă din perioada românei comune, deoarece el este prezent în toate dialectele româneşti[22].

Date fiind însă diferenţele dintre dialectele româneşti, […], putem admite că scurtarea infinitivului reprezintă o inovaţie regională, posterioară epocii române comune şi independentă în cele două dialecte româneşti care o prezintă[23].

Francisc Király[24] susţine că infinitivul scurt se formează pe plan intern (nu în urma unei influenţe străine) în paralel cu procesul de substantivizare al infinitivului lung: *cîntare – cînta, lăudare – lăuda.* Nominalizarea este sprijinită şi de substantivele terminate în *-are: căldare, brăţare.* Autorul nu aduce însă argumente în favoarea opiniei susţinute.

Gheorghe Ivănescu[25] menţionează că în limba română primitivă, din secolul al VII-lea până în secolul al X-lea, sufixul *-re* de la infinitivul prezent (atât izolat, cât şi în forme

---

[21] Florica Dimitrescu, *op. cit.*, p. 326-330.

[22] În aromână, infinitivul cu sufixul *-re* apare doar cu funcţie nominală; în meglenoromână, funcţia nominală predomină; în dacoromână şi istroromână, se creează forme scurte fără *-re* în paralel cu formele lungi în *-re*, care şi-au consolidat treptat funcţia nominală.

[23] Florica Dimitrescu, *op. cit.*, p. 327.

[24] Francisc Király, *Istoria limbii române (Sinteză),* Tipografia Universităţii din Timişoara , Timişoara, 1984, p. 156.

[25] Gheorghe Ivănescu, *Istoria limbii române.* Ediţia a II-a, Editura Junimea, Iaşi , 2000, p. 234-235.

BDD-A12910 © 2009 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 07:52:30 UTC)

compuse) a căzut în unele dialecte (moldovenesc, muntenesc, crişean, maramureşean şi istroromân). Este vorba despre un proces de haplologie, care s-a produs în formele cu topică inversă ale condiţionalului: *cîntare-reaş* > *cînta-reaş,* şi apoi *reaş cînta.*

G. Ivănescu afirmă că fenomenul este puţin probabil latinesc popular, deşi forma scurtă a infinitivului se regăseşte şi în limba retroromană şi în dialectele italiene de sud.

Valeriu Bălteanu[26] susţine că scurtarea infinitivului s-a produs relativ târziu în română (în secolul al XVI-lea), astfel încât e mai greu de admis o influenţă slavă. Fenomenul pare a fi rezultatul interpretării finalei *-are* (de la infinitivul lung), ca sufix substantival. În acest caz, influenţa slavă a contribuit la consolidarea unei evoluţii interne.

Marius Sala[27] menţionează fenomenul pierderii sufixului *-re* în limba română (*mânca*, *vedea*, *culege, veni*), fără a face referire la cauzele acestuia. Autorul mai arată că forma lungă a infinitivului a fost substantivată (*mâncare*, *vedere*, *culegere, venire*) sau, foarte rar, apare în formele inversate de condiţional prezent: *cântare-aş*.

Michaela Livescu[28] împarte în trei categorii autorii care susţin că fenomenul scurtării infinitivului este de influenţă slavă:

a) autori care arată că formele slave ca *plati, vesti* au apărut prin haplologia formelor *platiti, vestiti* (ca, de exemplu, Beneš);

---

[26] Valeriu Bălteanu, *Interferenţe lingvistice româno-slave,* Editura Istru, Galaţi, 2004, p. 82.

[27] Marius Sala, *De la latină la română.* Ediţia a II-a revăzută, Univers Enciclopedic, Bucureşti, 2006, p. 128.

[28] Michaela Livescu, *Histoire interne du roumain: morphosyntaxe et syntaxe* în: Ernst Gerhard et alii, "Romanische Sprachgeschichte", 3. Teilband, Walter de Gruyter, Berlin-New York, 2006, p. 2679-2680.

BDD-A12910 © 2009 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 07:52:30 UTC)

b) autori care indică un model sârbo-croat sau bulgar, în perioada preliterară (ca, de exemplu, Křepinský şi Bourciez);
c) autori care vorbesc despre un model bulgar, la început prin folosirea infinitivului scurt ca imperativ negativ (ca, de exemplu, Gălăbov).

Michaela Livescu arată însă că în secolul al XIX-lea a apărut ideea că procesul de reducere a infinitivului ar avea la bază cauze interne. Fenomenul este un proces lexical, morfologic şi sintactic datorat necesităţii de a marca sensul verbal al infinitivului diferit de sensul nominal. Sufixul *-a*, de exemplu, devine sufix infinitival, în vreme ce *-are* devine sufix nominal.

După atenta prezentare a principalelor opinii privitoare la fenomenul în discuţie, autoarea susţine caracterul românesc al fenomenului de reducere a infinitivului:

„La coexistence des infinitifs longs à valeur verbale à côté de l'infinitif court prouve le caractère roman voir roumain du phénomène de la reduction de l' infinitif, qui a comencé après le Xe s., s' est généralisé en tant que système jusqu' aux XIIIe - XIVe s., en maintenant, en même temps, certaines formes longues comme variantes archaïques, dialectales, stylistiques ou positionnelles."[29].

3. Concluzii

În urma analizei diferitelor interpretări referitoare la scurtarea infinitivului românesc, susţinem ideea unui proces intern, favorizat de fenomenul asemănător din limbile slave (pierderea sufixului *-ti*). Prezenţa fenomenului în alte limbi romanice nu face decât să contrazică ideea modelului slav.

---

[29] *Ibidem*, p. 2680.

BDD-A12910 © 2009 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 07:52:30 UTC)

În ceea ce priveşte datarea fenomenului de scurtare a infinitivului, ne alăturăm autorilor ce au indicat secolul al XVI-lea drept punct de pornire al acestuia.

Riassunto

Il presente lavoro non si propone di trovare la soluzione per la controversia che riguarda l'origine dell'infinito corto con valore verbale, ma di presentare diacronicamente le principali oppinioni che riguardano la formazione dell'infinito.

La letteratura di specialità divide, generalmente, gli autori interessanti del fenomeno in due: autori che sostengono l'influenza slava nella formazione dell'infinito corto (Křepinský, Beneš, Gălăbov) e autori che parlano di un fenomeno interno alla lingua romena (Byck, Densusianu, Caragiu-Marioţeanu).

Bibliografie

Bălteanu, Valeriu, *Interferenţe lingvistice româno-slave,* Editura Istru, Galaţi, 2004.

Beneš, Pavel, *Încrucişarea latino-slavă în formarea infinitivului românesc* în „Studii şi cercetări lingvistice", 1955.

Byck, Jacques, *Studii şi articole,* Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1967.

Caragiu-Marioţeanu, Matilda, *Verbul,* în *Istoria limbii române*, vol. II, Editura Academiei Române, Bucureşti, 1969, p. 254-279.

Densusianu, Ovid, *Istoria limbii romîne,* vol. I *Originile,* Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1961.

Dimitrescu, Florica, et alii, *Istoria limbii române,* Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1978.

Ivănescu, Gheorghe, *Studii de istoria limbii române.* Editura Junimea, Iaşi , 1989.

Ivănescu, Gheorghe, *Istoria limbii române,* Ediţia a II-a, Editura Junimea, Iaşi , 2000.

Király, Francisc, *Istoria limbii române (Sinteză),* Tipografia Universităţii din Timişoara , Timişoara , 1984.

BDD-A12910 © 2009 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 07:52:30 UTC)

Livescu, Michaela, *Histoire interne du roumain: morphosyntaxe et syntaxe,* în „Romanische Sprachgeschichte", 3. Teilband, Ernst Gerhard et alii, Walter de Gruyter, Berlin - New York, 2006, p. 2646-2692.
Rosetti, Alexandru, *Gramatica limbii române,* Editura Ziarului „Universul", Bucureşti, 1943.
Rosetti, Alexandru, *Istoria limbii române de la origini până în secolul al XVII-lea*, Editura pentru Literatură, Bucureşti, 1968.
Sala, Marius, *De la latină la română.* Ediţia a II-a revăzută, Univers Enciclopedic, Bucureşti, 2006.
Stati, Sorin, *Verbul,* în *Istoria limbii române*, vol. I, Editura Academiei Române, Bucureşti, 1965, p. 166-214.
Vasiliu, Laura, *Verbul,* în *Gramatica limbii române,* vol. I, (Ediţia a II-a revăzută şi adăugită), Editura Academiei Române, Bucureşti, 1963, p. 202-299.

BDD-A12910 © 2009 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 07:52:30 UTC)